



החושך, ההתרגשות והגשם שירד ללא הפוגה, טישטשו את דמותו. זקן. קשה לאמוד את גילו, אך זקנו היה לבן וארוך. גובהו היה ממוצע ומבנה גופו רזה.

המקום, מקווה האר"י בצפת, ליד בית-הקברות הישן. אתמול בצהריים אמר מישהו מהחבר'ה: "ידעתם שמי שטובל במקווה האר"י נולד מחדש?" אני כבר מזמן הגעתי למסקנה שכדאי לי להיוולד מחדש, לכן הלילה אני כאן, אחרי חיפושים מייגעים במשך שעות. הם נמצאים באכסניה ובוודאי מעבירים חוויות על הטיול, 'צחוקים', משהו להעלאת המורל...

בכל טיול אני חש מחדש את ההתרגשות והכמיהה לאיזושהי התרחשות שתשנה את השגרה המשעממת. מפגש מיוחד, אירוע גורלי... משהו! עכשיו אני מרגיש שיש סיכוי למשהו אחר. הזקן הזה שניצב לו כאן באמצע הלילה כאילו היה זה הדבר הטבעי ביותר. זקנים בגילו צריכים להיות במיטה בשעה כזו. הלילה שייך לצעירים.

האם הוא חושש ממני? בחור מגודל, שיער הגולש על הכתפיים ולמרות הגשם ניתן לראות את מכנסי הג'ינס הקרועים שלי. הוא בוודאי חושב שעומד מולו איזה פושע. הוא עומד ונועץ בי מבט כאילו רוצה היה לומר דבר-מה. כדאי שארגיע אותו לפני שיקבל התקף לב. "ערב טוב." אני פונה אליו.

מדוע הוא שותק? האם הוא חירש? הוא עומד בדממה ומביט.